

raade Dem at foretage et saadant Skridt. Jeg vil ærligt tilstaa for Dem, at jeg anser det for en Ubesindighed, som De for eller senere vil komme til at fortryde. Vil De lyde mit Raad, saa forlad ikke den lige Vej. Kirken har i vore Dage Brug for alle unge og friske Kræfter; og det gælder ogsaa i dette Forhold om — til Værn mod fælles Fjender — at samle og ikke at adsprede. Lov mig derfor, at De vil slaa de Tanker ud af Hovedet.“

„Deres Højærværdighed, . . . det kan jeg ikke. Jeg føler, at det er her paa dette Sted, jeg har min Gerning, og jeg er allerede knyttet til Egnen og til Befolkningen med saa stærke Baand, at jeg ikke længer kan løsrive mig.“

„Nu ja — hvem siger ogsaa, at De skal løsrive Dem?“

Emanuel saae forbavset op.

„Men jeg troede . . . jeg troede, Bispen vidste, at Provst Tønnesen ønsker min Forflyttelse. Der staar altsaa ingen anden Udvej aaben for mig.“

„Ja, dette er netop, hvad jeg gerne vilde tale et Ord med Dem om . . . Men lad os vende om. Solen brænder alligevel for varmt nu i Middagsstunden . . . Hvad var det nu, vi talte om? Naa jo, det var altsaa det, jeg vilde sige Dem, eller rettere betro Dem . . . for hvad jeg her meddeler Dem, er i Grunden en Embedshemmelighed, som De ikke paa nogen Maade maa bringe videre. Kort og godt: Provst Tønnesen vil efter al Sandsynlighed i den nærmeste Fremtid søge sin Afsked fra dette Embede.“

„Provst Tønnesen!“ udbød Emanuel og standsede af Forbavselse midt paa Stien med opspærret Mund.

„Ja, som sagt . . . efter al Sandsynlighed,“ vedblev Bispen, idet han lod, som om han ikke mærkede hans Overraskelse. „Der er tilbudt ham . . . der vil rimeligvis blive tilbudt Provst Tønnesen en betroet Post udenfor den egentlige Præstegerning, en Post, der